

38. Dr. Hegedűs Lóránt

Himnuszunk a Biblia fényében

Elhangzott: 1996 I. 21-én Bp-en, a Szabadságtéri gyülekezetben a Millecentenárium évének református istentiszteleti nyitánya a Himnusz születésének 173. évfordulóján, a Duna Televízióban közvetítésével

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 38 Dr. Hegedűs Lóránt – Himnuszunk a Biblia fényében

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

L.:

"Uram, te voltál hajlékunk nemzedékről nem-zedékre. Mielőtt hegyek születtek, mielőtt a föld és a vi-lág létrejött, öröktől fogva mindörökké vagy te, ó Isten!

A halandót visszatéríted a porba, és ezt mon-dod: Térjete vissza emberek! Mert ezer esztendő annyi a szemedben, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, mint egy őrváltásnyi idő éjjel Elragadod őket, olyanok lesznek, mint reggelre az álom, mint a növekvő fű: reggel virágzik és növekszik, estére megfonnyad és elszárad.

Bizony elmúlunk haragod miatt, indulatod miatt megsemmisülünk, ha magad elé állítod bűneinket, titkolt vétkeinklet orcád világossága elé. Elmúlik minden napunk haragod miatt, úgy elmúlnak esztendeink, mint egy sóhajlás. Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradság, olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnénk. Ki tudja, milyen erős haragod, és milyen félelmes felháborodásod? Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!

Fordulj hozzánk Uram! Meddig késele? Könyörülj szolgáládon! Adj bőségesen szeretetedből reggelenként, hogy vígadjunk és örüljünk egész életünkben! Örvendeztess meg bennünket annyi napon át, ahányban rossz sorsunk volt! Legyenek láthatóvá tetteid szolgáládon, és méltóságod fiaikon! Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáit tedd maradandóvá, kezeink munkáit tedd maradandóvá!" 90. Zsoltár

Imádság: "Uram, Te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre. Örökkévaló irgalmadból hazát, házat, otthont készítettél magyar népünk számára s benne te magad is lakozást vettél Igéd, Lelked, hitet támasztó hatalmad, életet őrző irgalmad révén. Mindezzel újra és újra körülöleltél bennünket örökkévaló Irgalom, és mikor mi vétkeinkkel terheltünk és bűneinkkel fárasztottunk téged, mindig új lehetőséget adtál megtérésre, újjászületésre, halál fenyegető réme helyett életlehetőségek új elfogadására. "És annyi balszerencse közt, oly sok vizsály után", balsors által tépetten és jó sorsot remélve, újra kérhetjük: Urunk irgalmazz nekünk.

Egek harmatozzatok, szálljanak a zengő igék! Ébresszenek imádságot a Léleknek ihletései, ragadjanak el bennünket, mint álmod reggel a te színed elé és adjanak vissza minket önmagunknak, egymásnak, tenéked, hogy áldottak lehessünk e helyen, hogy szentek lehessünk e hazában, hogy a jövőendő népe lehessünk az időben és az örökkévalóságban.

Jézus Krisztusért, mi Urunkért és megváltónkért, akinek vére egyedül tisztít meg minket minden bűntől, hallgass meg minket Atyánk Istenünk, Lelked erejével segítve istentiszteletünket, most és minörökké. Ámen.

T.:

"Vidámíts meg minket a mi nyomorúságunk napjaihoz képest, az esztendőkhöz képest, amelyekben gonoszt láttunk". Zsoltárok könyve 90:15.

Íme a himnuszos "Hozz rá víg esztendőt!" bibliai eleve elrendeléses fundamentuma: **"Vidámíts meg minket a mi nyomorúságunk napjaihoz képest, az esztendőkhöz képest, amelyekben gonoszt láttunk."** - Minden fa addig terjesztheti lombjait a magasba, ameddig ellentétesen gyökereit belebocsátotta a földbe. Az örökkévaló, eleve elrendelő isteni kegyelemnek egyetlen fundamentumán állva, örök-től fogva való mélységeibe hatolva lehetünk egyedül rendíthetetlenek himnuszos hitünkben, győzelmes reménységünkben, abban a szeretetben, amelyben Kálvin János által megvallhatjuk: **"Recseghetnek, ropoghatnak a világ eresztékei, egyetlen egy hívő lélek üdvössége meg nem rendül."** Kölcsey Himnusza a magyar nép zivataros századaiból, kikristályosodó, Istenhez szárnyaló éneke, **mindnyá-junk egyetlen és személyes hitvallása** épp azért páratlan hatóerejű, egyedülálló szépségű és mindenek feletti minőségű, mert eddig a mélységéig hatol, az életnek és Isten trónusának legnagyobb irgalmú magasságaiba törekszik. Közben, ha belefogózik a láthatatlan isten-emberi erővona-lakba, amelyek áthatják a történelmet, **pusztít-hatalanul áll meg az a nép, aki így óhajt, remél, hisz és imádkozik.**

Az agónia (élet-halál küzdelem) népéből egyedül az Isten-perspektíva és bizalom népévé válva maradhat meg a magyar, - hirdeti Kölcsey himnusza, bibliás bizonyossággal.

Minket az Úr Isten stratégiai jelentőséggel emelt ki a népek sorából és ez az Ő igéjének imádsággá változása nélkül átkot jelent. Akkor, ha nem hiszünk Istenben, nem élünk és tartatunk meg általa, nem változunk át Igéje és Szentleke hatására, csak azt mondhatjuk: Minket az Úr Isten stratégiai jelentőséggel vert meg, amikor teljesen egyedül a világ népeinek nagy családjában a **világtörténelem legnagyobb ütköző pontján kell megmaradnunk,** s a világot megajándékoznunk egy olyan kegyelmi kincstárral, amely a mi népünknek és nemzetünknek adatik, a teremtés, a gondviselés és újjáteremtés rendjében. Más népek nem az agónia népei, mert, vagy sokan vannak és rokonok özöne támogatja őket, ha hullni és esni indulnának, vagy kis népek ugyan, de a történelem egy nyugalmas zugában adott nekik helyet a Gondviselő. Mi éppen ezért nem bízhatunk önmagunkban, saját fogyatékos erőinkkel nem hívhatjuk ki magunk ellen a sorsot, a történelmet, az örökkévalóságot. Más népek a saját önbizalmukra hagyatkozó reménység szerint, öntudattal megtelt énekeket, támadó szöveggel és robogó dallammal, választhatnak himnuszul; saját harcias indulataiktól várhatják megtartásukat. Mi csak a legnagyobb, örökkévaló, metafizikai, téren és időn felüli fogalmat említhetjük, e Szívet hívhatjuk segítségül, ha meg akarunk maradni. Így Kölcsey Himnusza a magyar nép zivataros századaiból a legmagasabb szellemi színvonal alkotó megtes-tesülése. Benne találkozunk **a művészi lélek ihletése a vallásos lélek ihletésével;** az emberi, költői elragadtatás az Isten Szentlelkének a józanító hatal-mával ölelkezik. A hívő, vallásos és kijelentéses irodalom területén pedig még külön csúcst jelent a csúcok között az a műfaj, amelyben az Ige imádsággá változik és az imádság Igét hirdet. Mi, testvéreim, nem adhatjuk alább ennél az igei, imádságos, Szentlélek és emberi lélek ihletésében ölelkező, szellemi színvonalnál.

A Himnusz legelső versszakában minden sorában bibliai idézet, amit mindenkinek tudomásul kell vennie és szárnyaló lélekkel el kell fogadnia. Annak nyomán az első segítségkéréses versszak hálaadással két versszakkal koronáztatik meg. Aztán mélyül mindez, ismét megduplázódva, négy versszakos bűnbánati vallomássá és végül visszatér az első segítségkérés, elmélyülve az irgalom megnyerésének reménységével és feltámadva a végső győzelem hitéig.

Belőle felhangzik az Ige üzenete és imádságot támaszt a Lélek ihletése.

- 1. Isten mindenkefelettségét kell segít-ségül hívnunk mindenk előtt, ha meg akarunk maradni.**
- 2. Isten jóságát kell hálával áldanunk, ha fel akarunk támadni.**
- 3. Isten haragjának büntető ítéletét kell elfogadnunk, ha meg akarunk tisztulni.**
- 4. Végül Isten mindenk feletti irgalmát kell győzelmesen átélnünk, ha a Tőle nekünk elkészített győzelmes életet el akarjuk nyerni.**

Így leszünk az agónia haldokló népéből az Isten-bizalom megelevenedő népévé.

I.

Mindenekelőtt Isten mindenkefelettségét kell segítségül hívnunk, ha meg akarunk maradni. Az Isten mindenkefelettsége egyetlen-szerűségéből következik. Mindenható, szent szeretet, öröklélvő, mindenütt jelenvaló irgalom, átvál-toztató újjá teremtő Lélek Ő. S hozzá, a Szentírás ó- és újszövetségi kijelentésében önmagát megnyilatkoztató, emberi személyiségek fölötti Személyhez intéztetik a mi Himnuszunk. A minden személytelen hatalom feletti hatalmas Személy tarthat meg egyedül bennünket, amikor kimondjuk:

"Isten, áldd meg a magyart, jó kedvvel bőséggel!"

De ez a kívánság oktalan kiváltságkeresés lenne, minden jogcím nélkül akkor, ha maga az isteni Ige nem biztatna bennünket erre a kérésre.

Nos, az Ézsaiás könyve 25. fejezetének 6-10. verséből szóló örömlakoma az az Ige-hely, amelynek alapján újévi dicséretünk is keletkezett. ***"Ez esztendőőt megáldjad, ez esztendőőt megáldjad, kegyelmedből Úr Isten! Bő zsírral ékesítsed, bő zsírral ékesítsed, te szent Jehova Isten,"*** - énekeljük minden újévi istentiszteletünkön. És ennek az igei könyörgésnek, ennek az imádságos Igének vissz- hangja a Himnusz-nyitány: ***"Isten, áldd meg a magyart jó kedvvel bőséggel"***.

Ugyanakkor a bibliai valóság-érzék jegyében egy pillanatig sem felejtetheti a költő és soha nem feledkezhet meg róla a magyar nép, hogy mindezt a jókedvet és bőséget **mi állandó fenyegetettségben éljük át** és ezért a 35. Zsoltár 3. verse alapján folytatódik a Himnusz. A 35. Zsoltár 3. verse Szenci Molnár Albert-i fordításban mind-nyájunk által jól ismertén így zeng: ***"Dárdádat nyújtsd ki kezekkel, ellenségimet kergesd el! Mondjad ezt azt az én lelkemnek: tégedet én megsegítlek"***. S Kölcsey szól: ***"Nyújts feléje védő kart, ha küzd ellenséggel"***.

Ennek a jólétet elvesztő, ellenséges támadásnak a közepette lehetetlen rózsaszín ködökbe tekintve mindig csak jót várni és a szenvedést, Isten választottjaiként is, kispórolni naivul sorsunkból. Mindez csak végzetes csalódáshoz, hitbeli hajótöréshez és - végső kétségbeesésben - széthulláshoz vezetne. Így a Kölcsey szárnyaló lelkének imádságos ihlete számít a balsorsra és bele kapaszkodik a vigasztaló Igébe az Ézsaiás 54:11. verse alapján **"Ó te szegény, szélvésztől hányt, vigasztalás nélkül való... zafirokra alapítlak"**- téged, aki így mondd magadról: "Balsors, akit régen tép," - ez a nép vagyok én.

Aztán a 61. fejezetben, a 2. versben, ugyanez a próféta egy csodálatos kegyelmi ígéretet hirdet meg, amelyet maga az Úr Jézus is idéz fellépése alkalmával a názáreti zsinagógában: **"Hirdetem az Úrnak kedves esztendejét"** (Luk 4:18-19), az elengedés évét, a kürtölés drága esztendejét, amikor 50 év után, a 7x7. esztendő megkoronázásaképpen elengedtetik minden adósság, pihen az anyaföld, ünnepel a lélek, gyülekezetté válik egy egész nép és Isten örökkévaló életerejével, mint egy üdítő álomban, feltöltekezik a kimerült idegzet, az elcsigázott test, a mindenható Isten életerőit igénylő és egyedül általa mindörökké győzelmes szív. **"Hozz rá víg esztendőt!"**

Mindennek alapja egy olyan megokolás, amelyet teológiailag és bibliailag tudatlanság homályába burkolózó fejek sohasem értettek meg. Mindezt azért kérjük, mert: **"Megbűnhődte már e nép a múltat s jövődőt"**. Mindez teljes igazságtalanságot sugallna az emberi logika szerint Isten részéről. Hogyan lehet múltat megbűnhődni és egyszerre jövődőt is, amikor még a jelenben élünk, - ha Isten igazságos?! Úgy, hogy a matematikai igazság nem azonos a **lélektani, élettani, egzisztenciális igazsággal**.

Kölcsey nem maga tért lelki-lélektani helyzetből matematikai rossz és igazságtalan utakra, amikor így ír, hanem megint igei ihletést vévén a Ézsaiás próféta 40. fejezetének 2. versére alapította mondanivalóját! **"Szóljatok Jeruzsálem szívéhez** - szól a babiloni fogság közepette, de annak végét látó próféta - **vége van nyomorúságának, hiszen kétszeresen sújtotta őt az Úr keze minden bűneiért."** A kétszeres sújtás számtanilag igazságtalan, de **élettanilag lehet százszázalékosan igaz, életmentő, egyedül lehetséges és győzedelmes**.

Ha - gyakorló apaként mondom - figyelmeztetésem ellenére a gyermekem, vagy immár az unokám lerántja az asztalterítőt a rajta lévő edénnyel és drága itallal és ezáltal még valami enyhe veszedelmet is hoz magára az üvegcserepek révén, a figyelmeztető szavakra dorgáló szavak büntetése és talán kezére egy kézlegyintés is következik, hogy a közvetlen múlt bűnéért megbűnhődjék és lelki, erkölcsi világrendi egyensúlya a pillanat és a hely egységében helyreálljon. De ha ugyanez a gyermek és unoka figyelmeztetés ellenére égő gyufával játszik nyitogatva a gázpalackot, dulakodik az izzó fűrészporsos kályha közvetlen közelében tulajdon testvéreivel, **akkor** olyan büntetésre szolgál rá saját érdekében, amelynek nyomán nemcsak a közvetlen múlt bűneiért kell megbűnhődnie, hogy erkölcsi világegyensúlya helyreálljon, hanem **meg kell jegyeznie, hogy a jövőben sem szabad ezt a bünt soha életében elkövetnie**. Most jön a gyakorló édesapa és nagypapa, ugye, testvéreim, inkább két fenekes, mint egy gázrobbanás, mint egy tűzvész, mint harmadfokú égési sebek, mint egy életre megnyomorító rettenet? Izrael népének - Ézsaiás próféta szerint - tudomásul kellett vennie, hogyha még egyszer elköveti azokat a magasztalokon áldozó paráznaságokat, rémségeket, Istentől való elidegenedéseket és egymással szembeni gyűlölet- aktusokat, amelyeknek következménye a babiloni fogság lett, visszatérhetnek ugyan, de új babiloni fogságot azonnal kibírni semmiképpen nem fognak.

A mi magyar népünk is megbűnhődhetette a múltat úgy, ahogyan el fogja mondani Kölcsey a maga Himnuszában. De napnál világosabb, hogy azokat a rettentő bűnöket, a magyarságnak a cívódását, azt a rettenetet, hogy:

"visszavonás okozá mindezt és durva irigység,

egységünk törten törve hanyatla erőnk.

A sorvasztó lánc így készüle árva hazánkra,

nem, nem az ellenség, önfia vágta sebét..."

úgy kell megbűnhődnünk, hogy a jövőt illetően is tudjuk: így menthetetlenül elpusztulunk. Ha egy édesapa egy életre megnyomorító bűn lehetőségével kapcsolatban is annyira gyenge szívű, hogy gyermeke, - nagyapának unokája, szinte kedvet kap az ön-, és közveszélyes életet veszélyeztető bűn ismétléséhez és folytatásához - nem szereti, hanem, zülleszt, pusztítja és haláláért felelős lesz. - Ilyen Istenünk van, aki kétszeresen sújt minden bűneinkért azért, hogy megmaradjunk, hogy múltunk után tanuljunk jelenünkben jövőnk számára.

Nincs az egész világirodalomban igeibb Himnusz, nincs istenibb, szentlelkesebb imádság egy nép számára, nem képzelhető, és nem létezik a Szentháromság Istenre jobban támaszkodó nép-nemzeti áhítat, mint a magyar nép zivataros századaiból származó, fohászokó költemény. Éppen ezért széles ívelésével és nyugodt hömpölygésével valóban a legszentebb korálokra emlékeztet, mintha az örökkévaló Harmónia önmagával társalogna, ahogyan Istennek kebelében zenghetett, mielőtt a világot megteremtette, számolva angyalok lázadásával, emberek bünesetével, de tudva a megváltás feltétlen elszánásáról és végső győzelméről, hogy megmarad a megmentett világ, új eget és új földet teremtve, és végül Isten lesz minden mindenkben úgy, hogy mindenki önmaga számára megmaradhat az üdvösség teljességében.

II.

Ilyen értelemben kell Isten mindenek feletti irgalmát segítségül hívunk, mert akkor **áldhatjuk őt feltétlen jóságáért.** Hiszen mindenek előtt házat, hazát adott minékünk.

"Őseinket felhozád

Kárpát szent bércére,

általad nyert szép hazát

Bendegúznak vére."

És ebben a csodálatos hazában megadta enni és innivalónkat, győzelmes békességünket, a bor, búza, békesség hármasságát.

"Értünk kunság mezején

Ért kalászt lengettél,

Tokaj szőlő vesszein

Nektárt csepegtetél.

Zászlónk gyakran plántálád

Vad török sáncára,

S nyögte Mátyás bús hadát

Bécsnek büszke vára."

- Mindehhez egy szimbólikus, országcímeres kép társul.

"Merre zúgnak habjai

Tiszának, Dunának,

Árpád hős magzatjai

felvirágozának".

Az isteni kegyelmi adományoknak a nagy-szerúségéről a legnagyobb vészek, nélkülözések, rettenetek közepette sem szabad hálátlanul elfelejtkezni. Ellenkezőleg: ország-címeres szimbo-lizmussal, értelem feletti értelemmel, egész élet elkötelezésével kell megvallanunk, hogy ezért az 1100 éves isteni kegyelemért, amely minden bűneink ellenére érintett bennünket, nem lehetünk soha hálátlanok!

A bor, búza, békesség jegyében legyünk továbbra is a bibliai és magyaros vendégszeretnek emberei, szeressük krisztusi szeretettel sorsunkhoz, sorsunk vállalásának vereségeihez és győzelmeihez, de mindvégig zengő irgalmához, barátainkat és ellenségeinket.

Hiszen manapság, már, hogyha belső hatóságok hallgatnak is - Edinburghban egy teljes, 70 milliós református világ nagygyűlése és tőlünk oceánokkal elválasztott emberei mondják: *Önök mellett vagyunk a szlovák nyelvtörvénnyel, a román iskolaügyi törvénnyel, a vajdaság népesedési arányának megváltoztatásával kapcsolatos törvény-telelések elleni tiltakozásban.* És Prágában egy cseh professzor mondja nekem: Az a szlovákiai nyelvtörvény rettenetes. Tehát megszületik a mindenható Isten kegyelme által nekünk adott javak iránti hálás hűségünkkel kapcsolatos elismerés. És ha mindehhez mi magunk is hívek maradunk, akkor természetfeletten természetes megtartatásunk.

III.

Továbbá azt is láthatjuk ebből a hálaadásból, hogy csak akkor lehet igazi, ha árad tovább a Himnusz és mi **Isten bűneink miatti büntető haragját elfogadjuk, hogy megtisztuljunk.**

A XX. század embere, és lassan a technikai korban **minden egyes nép megindokolja, nem pedig meglátja, megvallja és elhagyja a maga bűneit.** De Isten népe lehetünk akkor, ha mi ebben

az öngazolásban, mi ebben az elzűlésben nem vagyunk hajlandók résztvenni, akkor sem, ha zűllesztve pusztítának és gyilkolnának meg bennűnket legszűvesebben sokan. Az egyetlen megoldás ehelyett nem a sors kiméletlenségére panaszkodni, nem a többiek még nagyobb bűnűségére hivatkozni, hanem egyedűl Isten elűtt vallani meg:

"Hajh, de bűneink miatt

Gyűlt harag kebledben

S elsűjtád villámidat

Dűrgű fellegedben."

- Mert az égzengés hangszerelésében bennűnket lesűjtű villám adta a *"rablű mongol nyilát"*, Muhit, adta a *tűrűk hűdoltság nyomorát*, Mohácsot és annak veszedelmét és adja a *magyar őnpusztítás végzetes rettenetét*, amely sok Muhival, 150 Mohács-csal ér fel. Testvéreim, amikor egy bélyeget ezzel az emblémával ábrázolunk: **Tatárjárás, Tűrűkdűlás, Abortálás!**, - akkor látjuk:

"Hányszor támadt tenfiad,

Szűp hazám, kebledre,

S leszel magzatod miatt

Magzatod hamvvedre".

Ebbűl meg nem térni azt jelenti: nem okolhatjuk a mongolt, nem okolhatjuk a tűrűkűt, nem okolhatjuk a németet és nem okolhatjuk az oroszűt, nem okolhatjuk a részvétlen világot őnmagunk pusztításáért, ha *saját magunkat veszűjtűk el*. De ha Isten elűtt látjuk hogy ebbűl csak végzű elveszés lehet:

"Bűjt az űldűzűtűt s felű

Kard nyűl barlangjában,

Szertenezett s nem lelű

Honját a hazában...",

ha sorsunk mint egy rembrandti vászon jelenete, égre vetűl s betűltve a mindensűget végtelenedik,

"Bűrcre hűg és vűlgybe száll,

Bű s kétség mellette,

Vűrűzűn lábainál,

S lángtebger felette...

ha "vár"-ból "kőhalom" lesz, ha a "kedv s öröm" helyett **"halálhörgés, siralom"** tölti el történelmünket, akkor egyetlen dolgunk van: hódolni az előtt, bűnbánatban és a bűnbocsánat reménységében, akinek hódolni a legigazabb szabadság és a legteljesebb győzelem.

IV.

Mert akkor - végül - trianonos, világhá-borús, végleg pusztított nép sem engedheti meg magának, hogy sírba dőlt csüggedésben átadja magát az elmúlásnak. Oh, akkor a Himnusz továbbra is biztatni akar, a legnagyobb mélységből győzelmes irgalom-elfogadásra: **"Szánd meg Isten a magyart!"**

Ebből hiányzik minden jogcim, ebből hiányzik minden önérték, ebből hiányzik minden fellengzősség és rózsaszín köd, de az örökkévaló Irgalom, ha irgalmaz nekünk, akkor még mindig 15 millióan vagyunk, akkor még mindig megtart bennünket a Mari néninek csodálatos esete, és lélekszerű csodája, és a sakkjáték feltalálójának nagyszerű földi és égi matematikája.

Mari néni azt mondta a tsz-ben, ott a faluban ahol voltam: "majd a jó Isten megsegít". És a krumpli-válogatás közben a tsz-elnök így szólt: Oh, akkor magát majd Isten fizesse meg, de a tsz-től nem fog kapni a munkájáért semmit. - Mit tesz Isten? Az istálló tört ablakán a szél besodor egy 100 Ft-ost - a 60-as évek elején, amikor ez sokat jelentett. És "leteszi", idézőjelben, Mari néni kötényébe". A sorsszerű csodát lélekszerű csoda követi! Ki volt az? Senki nincs az udvaron! Ki vesztette el maguk közül? Átveheti! De senki sem vállalja! Három hónapra leteszik a tsz-irodán: aki elvesztette megkaphatja! A lélekszerű csoda: az anyagiasan eltorzult magyar alkat nem vállalja a százforintos megnyerését! Végül oda kell adni Mari néninek, akit Isten ezáltal megfizetett.

A csodát tagadni lehet, nélkülözni hova tovább lehetetlen. Megtörténtek a sorsszerű csodák: meghalt Hitler és Sztálin, bevontattuk a Sztálin szobrot a Csizma-térről az EMKÉ-ig és az egykori Magyar Nemzeti Színház drága helyéig! Oh, ha ennek nyomán mi magunk is anyagiasságból lelkeségbe térünk meg és születünk újjá, akkor Isten megszán minket és "tengerén kínjainknak" szörnyű, rettenetes összevisszaságunkban és örvénylésünkben felfele vivő toronylást kapunk. **Új népesedés-politikára, gazdaság-politikára, új oktatás-politikára és kultúrpolitikára, új megmaradás-politikára teszünk hitet és esküt.** Vészes könnyelműségünket, gyászos közömbösségünket megbánjuk a minden-ható Isten előtt. A jelenben a jövő felé fordulunk és Őtőle kérjük azt a megtartatást, amikor:

"Balsors, akit régen tép,

hozz rá víg esztendőit,

megebűnhödi már e nép

a múltat s jövőndőt".

S a jelenben kezd új életet! Mert a sakkjáték feltalálója is csak azt kérte: Uram, az első kockájára a játékomnak 1 búzaszemet, a másodikra kétszeresét, 2 búzaszemet, a harmadikra annak kétszeresét, összesen: 1 plusz kettő a 63-on (1+2⁶³) búzaszemet kérek. Mikor a Maharadzsa azt mondta: adjátok ki ezt a gyenge ajándékot, én sokkal többel akartam

megjutalmazni, - tárnoka jelenti: Felség, több órás számolás után kiderült, a világminőségben nem termett még annyi búza, mint amennyit ez az ember kért!

Az én négy unokám most már egy ötödikkel, egy leány unokával is szaporodott. De gyermekeim azt mondják: édesapa, édesanya nektek 20 unokátok lesz! Egyik 10 gyermekes drága testvéremék azt mondják: nálunk 100 unoka lesz! A 6 gyermekes azt mondja: nálunk 36! Nem meghalni kívánunk, hanem teleszülni is hajlandók vagyunk a hazát, a meghalás helyett. Akkor **csakugyan mienk az élet**. S ha ez az élet Jézusban újjászületik, semmi sem árthat neki!

Így legyen mienk az út és az életre vivő igazság Krisztusban! Hozzá térve így legyünk Krisztus népe. Így legyünk mi az Úréi és így legyen mienk az Úr, és így legyen mienk az ország, így legyen mienk az örökkévalóság.

Isten, áldd meg a magyart! Ámen.

Imádság:

Örökkévaló Atyánk, Istenünk!

Könyörülj rajtunk, hogy most és minden időben teelötted hódolva, jogcím nélkül, bűneinket megvallva, megtisztulva a te szentséges jelen-létedben tudjunk mindenestül újat kezdeni: Krisztusi megtéréssel és újjászületéssel, felebaráti szeretettel, egyéniségünkben megtisztuló lélekkel, családjunkban szaporodó és sokasodó élettervvel, egyházunkban és országunkban összefogással, hittel és reménységgel, új népesedési-, gazdasági-, oktatási-, kultúr-, megmaradási politikával, -határon túli testvéreinket is magunkhoz ölelő szeretettel úgy, hogy egy testvér legyen minden ember, hol te nyugtatod szárnyaid!

Jézus Krisztusért, mi Urunkért és Megváltónkért hallgasd meg imádságunkat. Ámen.

Dr. Hegedűs Loránt

Liturgia:

1. Himnusz. Négy szólamra énekli a Pesterzsébet-Központi Gyülekezet énekkara Takaró Mihály vezényletével.
2. Gyülekezeti ének: 90. Zsoltár 1. vers.
3. Kölcsey F.: Himnusz.
4. Szavalja: Raksányi Gellért színművész.
5. Gyülekezeti ének: 90. Zsoltár 9. vers.
6. Fohász. Lekció: 90. Zsoltár. Imádság.
7. Händel: Hallelujah-kórus. Énekli az énekkar.
8. Textus: 90.Zsoltár 15.vers - Igehirdetés.- Imádság.
9. 8."Semmit ne bánkódjál!"(380.dics.)
10. Énekli: Hegedűs Zsuzsanna.
11. 9. Mi Atyánk...
12. 10. Hirdetések.
13. 11. Himnusz. Énekli a gyülekezet.
14. 12. Áldás